

Aš visą laiką ieškoju savo gyvenimo prasmės tautinio gyvenimo gelmėse. Ir iki šiol man atrodo, kad tautinio, nacionalinio gyvenimo turinys, jo pajėgumas, galia – tai niekieno nepralenkta vertybė. Aš įsitikinęs, kad šiandien vėl visu aktualumu kyla būtinybė saugoti ir ginti tą vertybę; savo kalbą, etninius dalykus, be kurių mes beveidžiai ir niekam neįdomūs. Nereikalingi nei Europoje, nei pasaulyje.

Justinas Marcinkevičius

Nuaidėjo, nubangavo, nuvilnijo tautinių Trispalvių ir valstybinių vėliavų šlamėjimu Lietuvos šimtoji Vasario 16- oji į Istoriją... Kur tik lankiausi – ir Kaune, ir Raseiniuose, ir Veliuonoje, ir vėl Kaune, ir Vilniuje ji buvo džiugi, tautiečių gausa visuose renginiuose, tautinių drabužių ir eilėraščių, skirtų Lietuvai ir jos karžygiams, gražumu, atgimstančia tautine dvasia ir viltimi, kad šiandien Lietuva jau kitokia, jau gerokai išsivadavusi iš pavergto proto vergijos ir atgimstančiu oraus savo šalies šeiminko, kuris jaučiasi atsakingas už savo Tautą ir savo Valstybę, jausmu. Dar niekada Lietuva nebuvo tokia graži, kokia tapo po 28 metų jos nepriklausomybės; puikuoja miestų pastatai naujomis ryškiomis spalvomis, miesteliai ir kaimai mūrinėmis sodybomis, bažnyčių bokštai aukso švytėjimu, gražiausiais gėlynais miestų aukštėse ir prie tvarkingų sodybų, kaip niekada visame pasaulyje skambančiu Lietuvos vardu, lietuviškais tautiškais renginiais Indijoje, JAV, Anglijoje, Gruzijoje, Ukrainoje, net Peterburge, Latvijoje, Estijoje ir kitose šalyse. Sveikindama mus visus Lietuvos Prezidentė Dalia Grybauskaitė su atkurto Lietuvos Respublikos šimtmečiu, sakė, kad „Mums labai pasisekė, kad tapome šios istorinės sukakties liudininkais ir kad pagrįstai galime didžiuotis ir savo Tėvyne, ir savo žmonėmis, kūrusiais tą valstybę.

Niekada manęs neapleidžia mintis, pasakyta mūsų istoriko Zenono Ivinskio prieš daugelį dešimtmečių: „Kas peržengė šimtmečio rubikoną, tas išlieka amžinai“. Duok Dieve, tokio likimo Lietuvai ir jos vaikams.

Palydėjus pirmąjį Lietuvos Respublikos valstybingumo šimtmetį natūraliai mintyse formuojasi klausimas; o koks bus antrasis LR šimtmetis? Išlaikysime jį, ar prarasime? Kas laukia mūsų vaikų ir anūkų? Su kokiais iššūkiais dar teks susidurti ir mūsų kartai? Visokių prognozių būta.

Dar 1937 metais Lietuvos diplomatas rašytojas ir poetas, rašęs prancūzų kalba, bet laikomas vienu žymiausių Lietuvos kultūros elito atstovu, Oskaras Milašius savo vizijoje – matė Lietuvą, išlikusia gyva po visų baisiausių jos politinių kataklizmų, genocido ir tremčių, ir tapsiančia naujaisiais „Šiaurės Atėnais“, klestinčios gerovės ir įdomios pasauliui savo savita kultūra šalimi.

Jau Lietuvai atgavus nepriklausomybę kitas mąstytojas rašytojas ir poetas, Nobelio premijos laureatas Česlovas Milošas prognozavo, kad Lietuva „ištirps“ Vakarų Europos tautų katile.

1943 m. į Novosibirską evakuotas Volfas Mesingas, viena įdomiausių ir paslaptiniausių XX amžiaus Asmenybių, atspėdavo pasaulio artimesnę ir tolimesnę ateitį. Vienoje iš Novosibirsko koncertų salėje, pilnoje pilnutėlėje dar tebekariaujančių vyrų motinų, žmonių ir mylimųjų, atėjusių paklausti jo pranašysčių, paklaustas, kada baigsis karas, pasakė gegužės 8 d. (tik metų nepasakė). Į antrą klausimą, kokia bus Europos ateitis atsakė: „EUROPA UŽPLŪS 900 MILIJONŲ ARABŲ IR AFRIKIEČIŲ IR JIE PALAIDOS EUROPAI IKI XXI AMŽIAUS VIDURIO“.

Volfas Mesingas gimė 1899 metais skurdžioje žydų šeimoje viename iš Lenkijos miestelių. Jau šešerių metų skaitė Torą, perskaitęs įsimindavo kelis puslapius. Baigęs mokslus buvo kviečiamas skaityti paskaitų istorijos, religijos ir geopolitikos klausimais. Hitleriui įsitvirtinus Vokietijos valdžioje vos neprarado gyvybės, kai vienoje iš savo paskaitų Berlyno teatro salėje, pilnoje nacių kariškių, paklaustas vieno iš jų, matyt, žinojusio apie jo ateities spėjimo talentą, kokia ateitis laukia Vokietijos artimiausiais dešimtmečiais, išpranašavo tikslią Antrojo pasaulinio karo pradžios datą...ir, matyt, nesuvokęs koks pavojus gresia jo gyvybei, savo pranašystę baigė tuo, kad Vokietijos nacistinio režimo laukia krachas. Tai buvo lemtinga. Teko bėgti. Ir Lenkijoje jam jau buvo pavojinga. Atbėgus į Rusiją, jis konsultavo net bolševikinės imperijos generalisimą patį Staliną. Tik jau buvo gudresnis... ne viską jam pasakydavo. O ką pasakė viskas išsipildė. Gaila, kad Sovietų sąjungoje visi jo užrašai ir jo atsiminimų knyga buvo labai griežtai įslaptinti. O mūsų laikais apie jį žino tik nedaugelis žmonių. Įdomu būtų paskaityti Paskutiniajame dešimtmetyje Europos spaudoje jo pranašystės gana dažnai cituojamos. Ir ne veltui. Tai – juk svarbiausias ir baisiausias iššūkis Europai. Ir ne tik jai. Ypač, kai jau matome tuos milijonus arabų ir afrikiečių, jau bersiveržiančius į Europą.

Įstoję į Europos Sąjungą mes tapo ES struktūrine dalimi. Ir mums tas pavojus gresia. Todėl turime įsiklausyti, ką apie ES ateitį mąsto, kalba ir galvoja, kaip tą negandą ruošiasi stabdyti politikai ir mokslininkai... Dar 2012 metais Kanados lietuvių laikraštyje „Tėviškės žiburiai“ citavau Harvardo universiteto prof. istoriko

Neilo Fergusonono straipsnį apie Europos ateitį 2021 metais. Jo nuomone, dabartinė Europa iki 2021 metų pasikeis iš esmės; iš dabartinės globalistinės, valdomos ir reguliuojamos technokratų, ji taps postglobalistine. Tokia, apie kokią svajojo jos kūrėjai Šumanas, Adenaueris ir Šarlis de Golis (Gaulle). Tai bus tautinių valstybių sandrauga, kurioje daug dėmesio bus skiriama tautinių kultūrų savitumui išryškinti bei visoms humanitarinėms sritims. Visa humanitarika, įskaitant ir teisę, taps valstybių, įeinančių į Europos sąjungą, valdymo ir reguliavimo objektu. Europos Teisingumo teismas išliks, tik apsiribos geranoriško konsultanto ir patarėjo, bet jokių būdu, ne diktatoriaus ES valstybėms, statusu. Prof. V. Landsbergis viename iš savo straipsnių irgi rašė, kad ateities Europa taps Tėvynių Europa, kurioje kiekviena tauta ir valstybė didžiuosis savo Tėvyne ir savo savita kultūra bei jos pasiekimais. (Voverienė Ona. Europos ateitis. Tyrimų duomenys ar politinės pranašystės // Tėviškės žiburiai-2012, spal. 10, p. 5).

Kelio pradžia į tokią Europą N. Fergusonas laiko Suomija, kurią jau valdo „tikri suomiai“. Politinė ateities Europos sostine taps Viena. Išstojusi iš Europos Sąjungos Jungtinė Karalystė, pavargusi dvejus-trejus metus, suklestės, taps turizmo rojumi kiniečiams, taivaniečiams, indusams ir kitiems turtingiems žmonėms iš visos Azijos šalių. Anglijos bankas (The Bank of England) – taps vienu stipriausiu visoje Europoje, bendradarbiaus su ES ir ypač su Baltijos šalimis dvišaliais susitarimais. 2018 m. bus lemtingi Vokietijai dėl tais metais ją ištiksiančios finansinės krizės. Vokietija ir visa ES, pagaliau supras, kad Viduržemio jūros pakrančių valstybės, demokratinėmis, kaip tikėjosi ES vadovai, dar daug dešimtmečių tokiomis netaps. Tik ES valstybėms bus tai gera istorijos pamoka, beje, kainavusi tūkstančius gyvybių.

Lietuva, Latvija, Estija ir Lenkija pereis į eurozoną, nors eiliniai tų šalių piliečiai džiaugsmo iš tos akcijos neturės. Tačiau tos šalys taps patikimiausiomis ES rėmėjomis. Į jų nuomonę bus įsiklausoma ir pritariama. Jos stiprės ir bus valdomos „tikrų lenkų“, „tikrų estų“, „tikrų latvių“ ir „tikrų lietuvių“. Taps tikromis tautinėmis valstybėmis. Jas visokeriopasi rems ir pati ES, ir „Bank of England“, ir Šiaurės lyga, kuri iki prognozuojamo laikotarpio susikurs. Į ją įeis visos Skandinavijos šalys (Norvegija, Švedija, Suomija, Danija ir Islandija) (Voverienė Ona Europos ateitis // Tėviškės žiburiai. – 2012, spalio 10, p. 5).

Įsijungęs į diskusiją apie Lietuvos ateitį Amerikos lietuvis pulkininkas Algirdas Kanauka padovanojo lietuvių tautai tokius jo pamąstymus: „Lietuvos valstybė negali turėti politinių aspiracijų geopolitikoje, pretenduoti į vadovaujantį vaidmenį Europoje. Lietuvos valstybei gali atnešti pripažinimą ir gerovę – ne dydis, o idėjos, jeigu jas deramai mokėsime pateikti pasauliui. Nieko nėra galingesnio pasaulyje, kaip idėja, kurią galime pateikti realybėje. Lietuviams itin svarbu išsaugoti savo etnines vertybes, nes jos keičiasi laike ir bendraujant su pasauliu. Negalima valgyti pyrago ir išlaikyti jį sveiką. Individai gali ir turi reikštis moksle, mene karinėje parengtyje. Tautos garbė yra jos nematerialus turtas. Lietuva visais atžvilgiais turi būti stipri valstybė, kad atlaikytų tarptautinį spaudimą. Lietuvai reikės didelės nacionalinės stiprybės, kad galėtų išlaikyti savo tautinius idealus ir vertybes. Ji turi būti stipri ne tik ekonomine ir gynybine prasme, bet ir sociokultūrine savitvarda. Mūsų vertė Vakarams priklauso nuo to, kaip sklandžiai ir kuo galėsime prisidėti prie Vakarų-Rytų ryšių tobulinimo, o ne erzelio aplinkui. Gerai organizuota ir pakankamai apginkluota kariuomenė – tai, metaforiškai tariant, tarsi spygliuota užtvara, saugant krašto neliečiamumą, valstybės suverenitetą ir jos piliečių teises nuo piktavališko išorinių jėgų smurto. JAV yra ta valstybė, kuriai kiekviena tauta jaučia sentimentų, netgi turi vienokį ar kitokį giminytės su ja ryšį ir tame slypi didžiulė moralinė jėga, kuria mums reikėtų pasinaudoti, palaikant glaudžius

ryšius su lietuviška diaspora Amerikoje ir kitur. Lenkija ir Ukraina laikui bėgant gali pradėti formuoti galingą ekonominį politinį kolosą, nukreiptą į Vidurio Aziją. Palaikydama ryšius su Azerbaidžanu, Turkmėnija, Uzbekija, Kazachija, per kurias pasiekama Kinija. Tai jau – vieškelis. Ir Lietuvai reikėtų neprarasti progos juo pasinaudoti. Lietuva galėtų tapti atspirties tašku ašyje Gudija-Lenkija-Čekija-Ukraina. Čia Lietuva gali daug padaryti. Lietuva, turėdama neužšalantį Baltijos uostą taps didžiuliu natūraliu terminalu, kuris jūroje išsišakos į Skandinaviją ir – pro Skageraką ir Kategatą – į Vakarų Europą ir Ameriką. Tam reikia pradėti ruoštis jau dabar. Lietuvos uostas palengvins Franfurto, Berlyno ir Kopenhagos uostų apkrovimą”.

Ačiū, brangus tautietei, už Jūsų pamąstymus apie Lietuvos ateitį. Jeigu pavyktų juos realizuoti Lietuvos kultūroje ir ūkyje, tikriausiai Lietuva atsispirtų tai baisiai Volfo Mesingo pranašystei, išliktume ir išsaugotume savo valstybingumą – dar šimtą metų.

2018-02-18